

Fra

Danny and the Deep Blue Sea

av John Patrick Shanley

Oversatt av Mats Moe

Danny:

Jeg var på fest. En fyr som het Skull. Folk begynte å bli jævlig fucka. Noen sa til meg at det var noen folk utenfor. Jeg gikk ut. Det var to fyrer der ute fra et annet nabolag. Jeg spurte hva de gjorde der. De kjente noen. Han ene var en svær fyr. Skikkelig drita. Han sa at de gjerne ville stikke, men at det var noe med noen tjue dollar. Jeg sa at han skulle gi meg de tjue dollarene, men de hadde han ikke. Jeg begynte å slå han. Men når jeg slo, så virket det aldri hardt nok, skjønner du? Jeg slo han en del i brystet og i trynet, men det så ikke ut til å gjøre noe. Jeg la han over panseret på en bil. Kompisen hans ville ta han med bort. Jeg sa okey. De begynte å gå nedover. Også begynte de å sloss. Så jeg løp etter dem. Jeg slo han minste fyren en stund, og så fortsatt jeg på han svære igjen. Alle bare så på. Jeg slo han så hardt jeg kunne i kanskje ti minutter. Det virka ikke lenge nok. Så så jeg på trynet hans... alle tenna hans var knust. Han falt i bakken. Jeg trampa på det jævla brystet hans og jeg hørte noe knekke. Jeg tok tak under armene hans og dytta han over et lite gjerde. Inn i noens hage. Noen pekte på en fyr og sa at han hadde de tjue dollarene. Jeg sparka han i skrittet. Han gikk rett i bakken. Så stakk jeg.